

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 września 2016 roku

Pozew z dnia 29-08-2015 roku złożony w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 1-4). Żądanie: zapłaty 224,50 zł tytułem zwrotu ceny (199 zł) towaru, tj. telefonu, wobec tego że powód odstąpił od umowy sprzedaży tego towaru po 6 dniach od jej zawarcia oraz tytułem zwrotu kosztów przesłania towaru sprzedawcy (25,50 zł). Powód żądał także odsetek ustawowych za opóźnienie od łącznej sumy pieniężnej od dnia 26-06-2015 do dnia zapłaty.

W postępowaniu elektronicznym wydano nakaz zapłaty w dniu 18-09-2015 (k. 6). W sprzeciwie od tego nakazu (k. 9) pozwana spółka wnosi o oddalenie powództwa w całości i zarzuca że pozwany zlecił zwrot powodowi ceny towaru, zaś koszty zwrotu towaru przez kupującego na rzecz sprzedawcy obciążają kupującego.

Wezwanie powoda do ponownego złożenia pozwu (k. 34) wystosowano omyłkowo.

Natomiast pozwany wezwany zgodnie z art. 505[37] § 3 Kpc do uzupełnienia sprzeciwu, pismem z dnia 10-06-2016 (k. 41, 43) podtrzymał stanowisko i powtórzył poprzednie zarzuty a ponadto zażądał zwrotu kosztów procesu.

Następnie powód w piśmie z dnia 18-07-2016 (k. 50, 56) cofnął pozew w części dotyczącej zapłaty kwoty 199 zł, przyznając, że została ona uiszczona przez pozwanego w dniu 14-10-2015, natomiast podtrzymał żądanie zapłaty kwoty 25,50 zł wraz z odsetkami od dnia 26-06-2015 do dnia zapłaty oraz odsetek od kwoty 199 zł za okres od dnia 26-06-2015 do dnia 14-10-2015. Zażądał także kosztów procesu w kwocie 30 zł wraz z odsetkami od 24-09-2015 do dnia zapłaty.

Sąd ustalił i zważył co następuje.

Na wstępie należy wyjaśnić, że pismo powoda z dnia 18-07-2016 (k. 50) stanowi częściowe cofnięcie pozwu w zakresie kwoty 199 zł, wobec czego należało postępowaniu umorzyć w tym zakresie. Wprawdzie w piśmie tym powód nie użył dosłownie wyrazów „cofnięcie pozwu”, lecz nie można przejść do porządku nad tym, że powód przyznaje iż kwota 199 zł została zapłacona, następnie przedstawia argumenty przemawiające za tym że świadczenie uiszczono po terminie, wreszcie ogranicza dotychczasowe żądanie do pozostałych części roszczenia wyrażonego w pozwie, wyraźnie pomijając kwotę 199 zł, zaś odsetek za opóźnienie od tej kwoty żąda wyłącznie w wysokości naliczonej za okres kończący się w dniu przyznanego spełnienia świadczenia. A zatem nie sposób uznać że w ten sposób powód podtrzymuje powództwo o zapłatę całej sumy łącznie z kwotą 199 zł. Biorąc więc pod uwagę że powód nie występuje w sprawie z pomocą pełnomocnika procesowego, a także zasadę, że o charakterze pisma decyduje jego treść, nie zaś nagłówki, należy uznać, że powód w sposób nieporadny, aczkolwiek dający się zrozumieć, cofnął pozew w części. Wynika to z całokształtu brzmienia tego pisma. Dlatego należało orzec jak w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 355 § 1 Kpc. Cofnięcie pozwu było połączone z dorozumianym zrzeczeniem się roszczenia (cofnięcie pozwu połączone z przyznaniem okoliczności spełnienia świadczenia jest równoznaczne ze zrzeczeniem się roszczenia o spełnienie tego świadczenia), a zatem nie wymagało zgody pozwanego (art. 203 kpc).

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt 3 wyroku.

Podstawą orzeczenia wyrażonego w pkt 2 sentencji wyroku (oddalenie żądania zapłaty 25,50 zł) jest art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 30-05-2014 o prawach konsumenta (Dz.U. poz. 827). Z powołanego przepisu, jak również z art. 34 ust. 2 tejże ustawy, wynika że bezpośrednie koszty zwrotu przedmiotu świadczenia spoczywają na konsumentce, a powód nie wykazał iżby kwota 25,50 zł przekraczała tak zwane bezpośrednie koszty zwrotu rzeczy (art. 6 Kc i art. 232 Kpc).

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt 2 wyroku.

Powód w pozwie twierdzi, że przesyłka zawierająca oświadczenie z dnia 9-06-2015 o odstąpieniu od umowy sprzedaży oraz telefon (przedmiot umowy), została odebrana przez adresata w dniu 11-06-2015 (umowa – k. 52-54, oświadczenie z dnia 9-06-2015 – k. 55). Pozwany ani w sprzeciwie ani w kolejnym piśmie, ani na rozprawie nie zaprzeczył temu twierdzeniu, a zatem należy tę okoliczność uznać za przyznaną (art. 230 Kpc). Zatem w dniu 11-06-2015 zaczął bieg termin 14-dniowy, o którym mowa jest w art. 32 ust. 1 ww. ustawy. Zwrot ceny towaru stał się zatem wymagalny w dniu 26-06-2015 a zatem od tego dnia aż do dnia zapłaty pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia pieniężnego – zwrotu ceny.

Świadczenie zostało spełnione dopiero w dniu 14-10-2015 (wydruk - k. 42, dowód doręczenia odpisu pozwu w dniu 23-09-2015 – k. 7-8).

Roszczenie o odsetki za opóźnienie w wysokości ustawowej za okres od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty jest oparte na art. 481 § 1 i 2 Kc. Odsetki ustawowe od kwoty 199 zł za okres od 26-06-2015 do 14-10-2015 wyniosły 4,80 zł.

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania, biorąc pod uwagę że roszczenie powoda zostało oddalone w istotnej części (art. 100 zd. 1 Kpc). Powód wygrała w 88,6414 %, a przegrał w pozostałym zakresie. Należy go bowiem uważać za wygrywającego w zakresie w jakim cofnął pozew z tej tylko przyczyny że spełnienie dochodzonego świadczenia nastąpiło po wszczęciu postępowania (a nawet po doręczeniu odpisu pozwu – por. k. 7-8 i k. 42). Koszty powoda wyniosły: 30 zł tytułem opłaty od pozwu. 88,6414% z tej kwoty = 26,59 zł czyli koszty należne powodowi. Koszty pozwanego wyniosły: 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., Dz.U. 2013 r. poz. 490) Pozwany nie zażądał kosztów opłaty skarbowej, brak więc było podstaw do uwzględnienia tej opłaty w pkt 3 wyroku, ponieważ wykraczałoby to poza granice ich żądania (art. 109 § 1 Kpc), a opłata skarbową nie jest ujęta w „normach przepisanych” lecz jako wydatek nieobjęty hipotezą art. 98 § 2-4 Kpc podlega zasądzeniu wyłącznie na wyraźne żądanie np. w postaci spisu kosztów (art. 109 § 1 Kpc). 11,3586% z kwoty 60 zł wynosi 6,82 zł. Różnica między tą kwotą a kwotą należną powodowi wynosi 19,78 zł i taką też kwotę winien pokryć pozwany na rzecz powoda.

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt 4 wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)